Samling af Afgørelser

RETTEN FOR EU-PERSONALESAGERS DOM (Første Afdeling)

7. maj 2013*

»Personalesag — tjenestemænd — invalidepension — vedtægtens artikel 78, stk. 5 — afslag på anerkendelse af invaliditetens erhvervsmæssige oprindelse«

I sag F-86/11,

angående et søgsmål anlagt i medfør af artikel 270 TEUF, der finder anvendelse på Euratomtraktaten i henhold til denne traktats artikel 106a,

Robert McCoy, tidligere tjenestemand ved Den Europæiske Unions Regionsudvalg, Bruxelles (Belgien), ved advokat L. Levi,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Regionsudvalg ved J.C. Cañoto Argüelles, som befuldmægtiget, bistået af advokat B. Wägenbaur,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kreppel, og dommerne E. Perillo (refererende dommer) og R. Barents,

justitssekretær: fuldmægtig J. Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. oktober 2012,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Personalerettens Justitskontor den 8. september 2011 har Robert McCoy anlagt denne sag og nedlagt påstand om annullation af den af Præsidiet for Den Europæiske Unions Regionsudvalg trufne afgørelse af 10. september 2010, hvorved Regionsudvalgets Præsidium afslog at anerkende, at den invaliditet, som sagsøgeren lider af, har erhvervsmæssig oprindelse som omhandlet i artikel 78, stk. 5, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), samt

* Processprog: fransk.

påstand om, at Regionsudvalget pålægges at betale 10 000 EUR i erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren hævder at have lidt, samt samtlige de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med invaliditetsproceduren.

Retsforskrifter

2 Vedtægtens artikel 53 bestemmer:

»Hvis tjenestemanden efter invaliditetsudvalgets mening opfylder de i artikel 78 fastsatte betingelser, afskediges han med pension uden ansøgning den sidste dag i den måned, i hvilken ansættelsesmyndigheden har fastslået, at tjenestemanden er endeligt uarbejdsdygtig og ikke kan udøve sit hverv.«

3 Vedtægtens artikel 59, stk. 4, bestemmer:

»Ansættelsesmyndigheden kan for den tjenestemand, hvis sygeorlov overstiger 12 måneder inden for en periode på tre år, henvise sagen til Invaliditetsudvalget.«

4 Vedtægtens artikel 73 bestemmer:

»1. Under de betingelser, der er fastsat i henhold til en af [Den Europæiske Unions] institutioner efter fælles aftale og efter udtalelse fra vedtægtsudvalget vedtaget ordning, sikres tjenestemanden fra tiltrædelsesdagen imod risiko for erhvervssygdomme og ulykker. […]

2. De garanterede ydelser er følgende:

[…]

b) i tilfælde af vedvarende, total invaliditet:

udbetaling til den pågældende af et engangsbeløb, der er lig med hans årlige grundløn multipliceret med otte, udregnet på grundlag af tjenestemandens månedsløn i de sidste 12 måneder forud for ulykken;

c) i tilfælde af vedvarende, delvis invaliditet:

udbetaling til den pågældende af en del af den under litra b) nævnte erstatning, udregnet på grundlag af den tabel, der fastsættes i den i stk. 1 nævnte ordning.

Under de i denne ordning fastlagte betingelser kan de ovenfor anførte ydelser erstattes med en livrente.

De ovenfor nævnte ydelser kan udbetales sammen med de i kapitel 3 nævnte ydelser.

3. Desuden dækkes i henhold til betingelserne i den i stk. 1 nævnte ordning: udgifterne til lægebehandling, medicin, hospitalsophold, operative indgreb, proteser, røntgenoptagelser, massage, ortopædisk og klinisk behandling og sygetransport samt alle lignende udgifter, der er forårsaget af ulykken eller erhvervssygdommen.

Sådanne udgifter godtgøres dog kun i det omfang, de overskrider de ydelser, tjenestemanden modtager i henhold til bestemmelserne i artikel 72.«

5 Vedtægtens artikel 78 bestemmer:

»I henhold til de i artikel 13-16 i bilag VIII fastsatte betingelser er den tjenestemand, der er ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, og medfører, at den pågældende er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans ansættelsesgruppe, berettiget til invaliditetsydelse.

[…]

Invaliditetsydelsen fastsættes til 70% af tjenestemandens seneste grundløn. Ydelsen kan dog ikke være mindre end eksistensminimummet.

Invaliditetsydelsen er betinget af, at der indbetales bidrag til pensionsordningen beregnet på grundlag af den pågældende ydelse.

Hvis invaliditeten skyldes en ulykke under udøvelsen eller i forbindelse med udøvelsen af tjenesten, en erhvervssygdom eller en opofrende handling i offentlig interesse, eller at tjenestemanden har sat sit liv på spil for at redde menneskeliv, kan invaliditetsydelsen ikke være mindre end 120% af eksistensminimummet. Endvidere afholdes hele bidraget til pensionsordningen i så fald af institutionen eller organet jf. [vedtægtens] artikel 1b.«

6 Artikel 7 i bilag II til vedtægten bestemmer:

»Invaliditetsudvalget består af 3 læger, der er udpeget:

— den første af den institution, som den pågældende tjenestemand tilhører

— den anden af den pågældende selv

— den tredje udpeges af disse to læger efter fælles aftale.

Hvis tjenestemanden ikke har udpeget nogen læge, udpeger præsidenten for De[n] Europæiske [Unions] Domstol på embeds vegne en læge.«

Såfremt der ikke er enighed om udpegelsen af den tredje læge, beskikker præsidenten for De[n] Europæiske [Unions] Domstol inden for en frist på 2 måneder fra udpegelsen af den anden læge på embeds vegne den tredje læge på initiativ af en af parterne.«

7 Artikel 8 i bilag II til vedtægten bestemmer:

»De udgifter, der opstår i forbindelse med invaliditetsudvalgets arbejde, bæres af den institution, den pågældende tilhører.

Såfremt den læge, der er udpeget af den pågældende selv, ikke bor på dennes tjenestested, afholder den pågældende selv det af denne grund foranledigede ekstrahonorar med undtagelse af udgifter til transport på 1. klasse, der godtgøres af institutionen.«

8 Artikel 9 i bilag II til vedtægten bestemmer:

»Tjenestemanden kan forelægge invaliditetsudvalget erklæringer eller attester fra den læge, der behandler ham, samt fra de læger, han eventuelt har fundet det nødvendigt at konsultere.

Udvalgets konklusioner tilsendes ansættelsesmyndigheden samt den pågældende.

Udvalgets arbejde er fortroligt.«

9 Artikel 3, der har overskriften »Erhvervssygdomme«, i den fælles ordning vedrørende risikodækning for ulykker og erhvervssygdomme, som er nævnt i vedtægtens artikel 73, stk. 1 (herefter »dækningsordningen«), bestemmer:

»1. Som erhvervssygdomme betragtes de sygdomme, som er optaget på den »europæiske liste over erhvervssygdomme« bilagt [Europa-]Kommissionens henstilling [2003/670/EF] af 19. september 2003 [(EUT L 238, s. 28)] samt i eventuelle tillæg hertil, for så vidt den forsikrede under tjenesten ved De[n] Europæiske [Union] har været udsat for risiko for at pådrage sig disse sygdomme.

2. Som erhvervssygdomme betragtes desuden enhver sygdom eller forværring af en allerede eksisterende sygdom, som ikke findes på den liste, der er nævnt i stk. 1, når det i tilstrækkelig grad er godtgjort, at den er opstået under eller i forbindelse med tjenesten ved [Den Europæiske Union].«

10 Dækningsordningens artikel 16, der har overskriften »Anmeldelse af erhvervssygdom«, bestemmer:

»1. Den forsikrede, som påberåber sig [dækningsordningen] på grund af erhvervssygdom, skal udfærdige en anmeldelse til administrationen i den institution, som han tilhører, inden for en rimelig frist regnet fra sygdommens udbrud eller datoen for den første lægelige konstatering heraf. […]

Anmeldelsen skal angive lidelsens art og være ledsaget af lægeerklæringer eller ethvert andet aktstykke.

I tilfælde af anerkendt erhvervssygdom beregnes de ydelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 73, stk. 2, på grundlag af den månedlige grundløn for de 12 måneder, der går forud for datoen for den første diagnosticering af sygdommen, eller eventuelt datoen for den første uarbejdsdygtighed, som skyldes sygdommen, eller eventuelt datoen for anmeldelsen.

For forsikrede, der ikke længere er i aktiv tjeneste i institutionerne, beregnes ydelserne på grundlag af lønnen i det sidste år i aktiv tjeneste. Dette beløb ajourføres pr. den dato, der lægges til grund i det foregående afsnit.

2. Administrationen iværksætter en undersøgelse med henblik på at tilvejebringe alle oplysninger om lidelsens art, dens erhvervsmæssige oprindelse og omstændighederne ved dens opståen.

[...]

Den eller de læger, som institutionerne har udpeget, fremlægger på grundlag af undersøgelsesrapporten de konklusioner, der er omhandlet i artikel 18.«

11 Dækningsordningens artikel 18 bestemmer:

»Ansættelsesmyndigheden træffer efter proceduren i artikel 20 afgørelse om anerkendelse af, hvorvidt der ligger en ulykke til grund for en hændelse, hvad enten denne tilskrives erhvervsmæssige eller private risici, og afgørelser i tilknytning hertil om anerkendelse af en sygdoms erhvervsmæssige oprindelse eller om fastsættelse af graden for vedvarende invaliditet:

— på grundlag af de konklusioner, som er afgivet af den eller de af institutionerne udpegede læger

og

— hvis den forsikrede anmoder herom, efter høring af det lægeudvalg, der er omhandlet i artikel 22.«

12 Dækningsordningens artikel 22, stk. 3, der omhandler lægeudvalget, bestemmer:

»Lægeudvalget undersøger under overholdelse af kollegialitetsprincippet samtlige foreliggende dokumenter, som kan være nyttige med henblik på dets vurderinger, og alle afgørelser træffes som flertalsafgørelser. […] Den tredje læge varetager sekretariatsfunktionen og udarbejder erklæringen. Lægeudvalget kan anmode om gennemførelse af yderligere undersøgelser og konsultere eksperter for at supplere sagsakterne eller anmode om udtalelser, som er relevante for varetagelsen af det pågældende hverv.

Lægeudvalget kan kun afgive medicinske udtalelser om de forhold, som det forelægges til undersøgelse, eller som bringes til dets kendskab.

Hvis lægeudvalget, hvis hverv er begrænset til sagens rent medicinske aspekter, finder, at det står over for en juridisk tvist, erklærer det sig inkompetent.

Lægeudvalget fremlægger ved afslutningen af sit arbejde sine konklusioner i en erklæring, som forelægges ansættelsesmyndigheden.

Ansættelsesmyndigheden meddeler på grundlag af denne erklæring den forsikrede eller dennes ydelsesberettigede pårørende sin afgørelse bilagt lægeudvalgets konklusioner. Den forsikrede eller dennes ydelsesberettigede pårørende kan anmode om, at udvalgets fuldstændige erklæring sendes til en af dem valgt læge, eller at de modtager meddelelse herom.«

13 Dækningsordningens artikel 25, der har overskriften »Uafhængighed af artikel 73«, bestemmer:

»Anerkendelse af vedvarende total eller delvis invaliditet efter vedtægtens artikel 73 og [dækningsordningen] er på ingen måde til hinder for anvendelse af vedtægtens artikel 78 og omvendt.«

Sagens faktiske omstændigheder

14 Sagsøgeren var først ansat hos Regionsudvalget som finansinspektør fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002, og derefter som intern revisor fra den 1. januar 2003.

15 Inden for rammerne af disse hverv konstaterede sagsøgeren uregelmæssigheder ved forvaltningen af Regionsudvalgets budget. Sagsøgeren underrettede i første omgang administrationen og Regionsudvalgets generalsekretær og efterfølgende Parlamentets Budgetkontroludvalg (herefter »Cocobu«), som han afgav forklaring over for den 19. marts 2003.

16 På baggrund af en henvendelse fra Parlamentet og et medlem af Cocobu undersøgte Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) de uregelmæssigheder, som sagsøgeren havde anmeldt, og afgav en undersøgelsesrapport den 8. oktober 2003 (herefter »OLAF's rapport«). OLAF hørte sagsøgeren i forbindelse med undersøgelsen.

17 Det fremgår af OLAF's rapport, at der var begået forskellige uregelmæssigheder ved forvaltningen af Regionsudvalgets budget, og det blev bl.a. anbefalet at indlede en disciplinær undersøgelse af bestemte medarbejdere, herunder X og Y. OLAF bemærkede endvidere, at X havde advaret sagsøgeren om, at hvis sagsøgeren ikke undlod at handle, som om han stadig var finansinspektør hos Regionsudvalget, ville han blive genstand for en administrativ undersøgelse, og at sagsøgeren havde oplevet en stigende fjendtlig indstilling fra sine overordnede.

18 Det konkluderes i OLAF's rapport, at Regionsudvalget generelt forsøgte at »tage modet fra eller destabilisere sagsøgeren« og dermed påvirke hans arbejde som finansinspektør og derefter som intern revisor, og at Regionsudvalget ikke syntes at have taget hensyn til Regionsudvalgets Præsidiums afgørelse nr. 294/99 af 17. november 1999 om betingelser og nærmere vilkår for de interne undersøgelser i forbindelse med bekæmpelse af svig, bestikkelse og alle andre ulovlige aktiviteter til skade for Fællesskabernes interesser, hvoraf fremgår, at »tjenestemænd og øvrige ansatte i generalsekretariatet […] i intet tilfælde [må] udsættes for en urimelig eller diskriminerende behandling som følge af, at de har videregivet oplysninger som omhandlet i stk. 1 og 2«.

19 Den 6. november 2003 indgav sagsøgeren en ansøgning om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24 til Regionsudvalgets Præsidium i dets egenskab af ansættelsesmyndighed, hvori han bl.a. anførte, at han i forbindelse med sine arbejdsopgaver blev udsat for psykisk chikane, pres, forsøg på intimidering og trusler om disciplinær forfølgning fra sine overordnedes side. Sagsøgeren anmodede med denne ansøgning om, at der blev iværksat »passende foranstaltninger[, der hurtigt ville bringe] de angreb til ophør«, som han hævdede at være udsat for, at der blev indledt en administrativ undersøgelse, og at han blev tilkendt erstatning for den skade, som han hævdede at have lidt.

20 Den 22. december 2003 offentliggjorde Cocobu en rapport om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2001, hvis sektion VII omhandlede Regionsudvalget (herefter »Cocobus rapport«). Cocobu kritiserede med henvisning til bl.a. OLAF's rapport »de hindringer fra officiel side, [som] finansinspektøren/den interne revisor og hans medarbejdere har været udsat for fra [Regions]udvalgets administrations side«, og Cocobu fremhævede samtidig, at det »forventer, at de reformforanstaltninger[, som Regionsudvalget påtænker at gennemføre], vil give mulighed for at afsløre bedrageri og uregelmæssigheder, uden risiko for den personlige eller institutionelle mobning, der tidligere har fundet sted«.

21 På baggrund af OLAF's og Cocobus rapport vedtog Parlamentet den 29. januar 2004 inden for rammerne af de beføjelser, som Parlamentet er tillagt i henhold til artikel 275 EF og 276 EF med hensyn til at sikre decharge for gennemførelsen af Unionens almindelige budget en beslutning »med bemærkningerne til afgørelsen om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2001 – Sektion VII – Regionsudvalget« (herefter »Parlamentets dechargebeslutning«). Det fremgår bl.a. af den nævnte beslutnings punkt 14, 22 og 24, at Parlamentet »[fordømmer], uden at det foregriber resultaterne af den procedure, som den interne revisor har iværksat i medfør af vedtægtens artikel 24, den officielle obstruktion, som finansinspektøren/den interne revisor og hans medarbejdere har været udsat for«, samt »den personlige og institutionelle mobning«, som sagsøgeren havde været udsat for, og at Parlamentet »[kræver], at den interne revisor får en officiel undskyldning fra Regionsudvalget«.

22 Ved skrivelse af 17. februar og 9. marts 2004 forkastede Regionsudvalget sagsøgerens ansøgning om bistand med den begrundelse, at den af sagsøgeren fremlagte dokumentation ikke godtgjorde, at han var blevet udsat for den påståede chikane eller intimidering. Sagsøgeren indgav ikke en klage over afslaget på ansøgningen om bistand.

23 Ved skrivelse af 26. april 2004 meddelte Regionsudvalgets generalsekretær sagsøgeren, at Regionsudvalgets Præsidium havde besluttet »ikke at indlede en disciplinærsag imod ham«.

24 Sagsøgeren led af angst og depression og havde symptomer på post-traumatisk stress syndrom og blev sygemeldt fra den 28. april 2004. Sagsøgerens sygeorlov blev forlænget indtil den 31. december 2006 og derefter fra den 22. februar 2007 til den 30. juni 2007, hvor han blev invalidepensioneret uden ansøgning.

25 Sagsøgeren har anført, at han under sin sygeorlov besøgte Regionsudvalgets lokaler den 31. august 2005 for at afhente nogle personlige ejendele, og at han besvimede som følge af den dårlige modtagelse, han fik, og at han blev bragt til lægeklinikken.

26 Regionsudvalgets generalsekretær konstaterede efterfølgende, at sagsøgerens sygeorlov havde oversteget 12 måneder inden for en periode på tre år og besluttede derfor den 22. februar 2006 at indlede en invaliditetsprocedure i forhold til sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 59, stk. 4, og opfordrede sagsøgeren til at udpege en læge med henblik på at nedsætte et invaliditetsudvalg.

27 Invaliditetsudvalget blev oprindeligt sammensat af læge T., der var udpeget af Regionsudvalget, læge Ra., der var udpeget af sagsøgeren, og læge Gr., der var udpeget af de to førstnævnte læger efter fælles aftale. I januar 2007 tilbagekaldte sagsøgeren udpegningen af læge Ra. Da sagsøgeren ikke udpegede en ny læge, beskikkede præsidenten for Den Europæiske Unions Domstol på embeds vegne læge Go. til at repræsentere sagsøgeren. Læge Gr. fratrådte på et senere tidspunkt som medlem af invaliditetsudvalget og blev erstattet af læge O., der var udpeget af læge T. og læge Go. efter fælles aftale.

28 Sagsøgeren genoptog sit arbejde den 1. januar 2007. Sagsøgeren har oplyst, at han fik tildelt nye opgaver, nemlig som rådgiver for Regionsudvalgets generalsekretær. Sagsøgerens nye kontor lå isoleret, hans opgaver var ikke fastlagt, og han fik en bedømmelsesrapport med en dårlig bedømmelse vedrørende den periode, hvor han havde haft sygeorlov. Sagsøgeren arbejdede indtil den 21. februar 2007, dvs. næsten seks måneder, hvorefter han på ny blev sygemeldt.

29 Den 27. februar 2007 indgav sagsøgeren en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 73 og dækningsordningens artikel 16 til Regionsudvalgets generalsekretær, hvorved han anmodede om anerkendelse af, at hans sygdom havde erhvervsmæssig oprindelse. Sagsøgeren gjorde endvidere Regionsudvalgets generalsekretær opmærksom på, at da der allerede var nedsat et invaliditetsudvalg, der skulle tage stilling til, om han var uarbejdsdygtig som omhandlet i vedtægtens artikel 78, havde han anmodet dette invaliditetsudvalg om at tage stilling til ikke blot, om han var uarbejdsdygtig, men også til, om der i bekræftende fald var en sammenhæng mellem hans uarbejdsdygtighed og erhvervsmæssige aktiviteter.

30 Ved skrivelse af 10. april 2007 underrettede Regionsudvalgets generalsekretær sagsøgeren om, at hans ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 73 var blevet fremsendt til Europa-Kommissionen i dennes egenskab af ad hoc-ansættelsesmyndighed i forhold til anvendelsen af vedtægtens artikel 73, og at hans anmodning om, at det allerede nedsatte invaliditetsudvalg også skulle tage stilling til, om hans eventuelle invaliditet havde erhvervsmæssig oprindelse, var blevet behørigt fremsendt til invaliditetsudvalget.

31 Invaliditetsudvalget konkluderede efter et møde den 23. maj 2007 og efter at have undersøgt sagsøgeren to gange, at sagsøgeren var ramt af vedvarende invaliditet, som måtte anses for fuldstændig, og som medførte, at han var ude af stand til at varetage sin stilling (herefter »konklusionerne af 23. maj 2007 om sagsøgerens invaliditet«). Hvad angår invaliditetens oprindelse udtalte invaliditetsudvalget, at det ikke rådede over tilstrækkelige oplysninger til at kunne tage stilling til, om invaliditeten havde erhvervsmæssig oprindelse, og at udvalget ville afvente, at administrationen fremsendte »bekræftede oplysninger«, som ville gøre det muligt for udvalget af tage stilling i denne henseende.

32 Det fremgår af referatet fra invaliditetsudvalgets møde den 23. maj 2007 (herefter »referatet af 23. maj 2007«), at selv om konklusionerne af 23. maj 2007 om sagsøgerens invaliditet blev vedtaget med enstemmighed, var lægerne ikke enige om diagnosen, idet den læge, der var udpeget af Regionsudvalget, læge T., og den tredje læge, læge O., var af den opfattelse, at sagsøgeren led af paranoide forstyrrelser, mens den læge, der var beskikket på embeds vegne til at repræsentere sagsøgeren, læge Go., bestred denne diagnose med henvisning til de erklæringer, der var udfærdiget af hospitalslægen, læge V.A., og af læge Ra., samt den psykologiske undersøgelse, som læge D.M. foretog.

33 Det fremgår endvidere af referatet af 23. maj 2007, at invaliditetsudvalget agtede at tage stilling til invaliditetens oprindelse, »når udvalget har modtaget svar på de spørgsmål, som hver enkelt [af udvalgets medlemmer] har stillet til administrationen«, og at udvalget »[har] behov for at modtage

resultatet af den undersøgelse, som Europa-Kommissionens tjenester har gennemført efter anmodning fra [Regionsudvalgets] generalsekretær på opfordring fra [sagsøgeren]«. Det må med andre ord konstateres, som det blev bekræftet under retsmødet, at invaliditetsudvalget afventede afslutningen og resultatet af den procedure, der var indledt i henhold til vedtægtens artikel 73, inden det ville tage stilling til, om den invaliditet, som sagsøgeren led af, havde erhvervsmæssig oprindelse som omhandlet i vedtægtens artikel 78.

34 Den 11. juni 2007 afskedigede Regionsudvalgets Præsidium med virkning fra den 30. juni 2007 sagsøgeren med pension uden ansøgning på grund af invaliditet i henhold til vedtægtens artikel 53.

35 I januar 2008 fastslog Kontoret for Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder i Kommissionen (Paymaster Office – PMO) inden for rammerne af den procedure, der var indledt i henhold til vedtægtens artikel 73, at der ikke var grundlag for at iværksætte en administrativ undersøgelse, idet »sagens akter indeholder tilstrækkelige administrative oplysninger til, at [PMO's] læge kan gennemføre sin vurdering«.

36 Ved afgørelse af 9. januar 2009 anerkendte PMO på grundlag af de lægeerklæringer, der var udarbejdet eller efterspurgt af PMO's læge, læge J., dvs. en erklæring af 8. maj 2008, læge J.s konklusioner af 20. november 2008 og en erklæring fra læge Ra. af 18. september 2008, at sagsøgerens sygdom havde erhvervsmæssig oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 73. Den af PMO's læge udarbejdede rapport af 8. maj 2008 indeholdt endvidere henvisninger til seks andre af sagsøgeren fremlagte lægeerklæringer, der var udarbejdet af læge V.A. og andre hospitalslæger, samt en række ikke-lægelige dokumenter, herunder Parlamentets dechargebeslutning. Læge Ra.s erklæring af 18. september 2008 omtalte endvidere en psykologisk diagnostisk undersøgelse, der var foretaget af læge D.M. den 3. september 2008.

37 PMO's læge lagde i sin erklæring af 8. maj 2008 vægt på, at det fremgik af sagens akter, at OLAF havde konstateret dels, at der inden for Regionsudvalget blev udvist uredelig adfærd, og at man forsøgte at udelukke sagsøgeren, således at han ikke havde mulighed for på passende vis at udføre sit arbejde som finansinspektør, dels, at der bestod store personlige konflikter mellem sagsøgeren og hans overordnede. PMO's læge konkluderede, at der med forbehold for resultatet af den psykologiske undersøgelse, som læge Ra. havde anmodet om, forekom tegn på »en voksende lidelse […], der skyldes den uacceptable arbejdsrelaterede adfærd, som visse af Regionsudvalgets tjenestemænd har udvist«.

38 PMO's læge konkluderede den 20. november 2008, at sagsøgeren »ikke længere er i stand til at udføre nogen form for erhvervsmæssig aktivitet inden for De Europæiske Fællesskabers tjenester, da hans klinisk-psykologiske situation skyldes den psykiske chikane, som han oplever på arbejdet, og det [»]burn-out[«], der følger heraf«, og at »[hans] følelsesmæssige lidelser har en direkte og sikker årsagsforbindelse til [hans] erhvervsmæssige aktiviteter«.

39 PMO underrettede den 8. december 2008 invaliditetsudvalget om, at PMO havde besluttet at anerkende, at sagsøgerens sygdom havde erhvervsmæssig oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 73. Det fremgår af sagens akter, at den erklæring og de konklusioner, som PMO's læge havde udfærdiget henholdsvis den 8. maj og den 20. november 2008, samt læge Ra.s erklæring af 18. september 2008 tillige blev sendt til invaliditetsudvalget.

40 Ved skrivelsen af 13. februar 2009 fremsatte læge Go., der var det medlem af invaliditetsudvalget, som var beskikket på embeds vegne af præsidenten for Den Europæiske Unions Domstol, en anmodning over for læge T., der var udpeget af Regionsudvalget, hvorved læge Go. anmodede invaliditetsudvalget om at genoptage sagen.

41 Den 20. april 2009 stillede den tredje læge, læge O., der var udpeget af læge T. og læge Go. efter fælles aftale, en række spørgsmål, som han ønskede forelagt for Regionsudvalget vedrørende bl.a. indholdet af OLAF's rapport og den omstændighed, at Europa-Parlamentet havde vedtaget en beslutning, der krævede, at Regionsudvalget skulle udtrykke beklagelse over for sagsøgeren. Læge T. sendte disse spørgsmål til Regionsudvalgets generalsekretær.

42 Regionsudvalget besvarede de af invaliditetsudvalget stillede spørgsmål ved at henvise til OLAF's rapport og den administrative undersøgelsesrapport, som Regionsudvalget havde foretaget som følge OLAF's rapport (herefter »den administrative undersøgelsesrapport«). Regionsudvalget bekræftede endvidere, at Parlamentet i sin dechargebeslutning havde anmodet Regionsudvalget om at give sagsøgeren en formel undskyldning.

43 Den 2. marts 2010 besluttede PMO i henhold til vedtægtens artikel 73 at fastsætte den invaliditetsgrad, som den sygdom, der blev anset for at have erhvervsmæssig oprindelse, havde medført for sagsøgeren, til 10%. Denne afgørelse blev truffet på grundlag af de supplerende lægeerklæringer, som PMO havde anmodet om, dvs. en psykologerklæring af 12. august 2009, der var udfærdiget af læge D., en neuropsykologisk erklæring, som læge Me. havde udfærdiget den 17. oktober 2009, en »psykiatrisk undersøgelsesrapport«, som læge Re. havde udfærdiget den 3. november 2009, og konklusioner, der var udfærdiget af PMO's læge den 11. februar 2010, hvoraf endvidere fremgik, at en arbejdsrelateret konflikt havde påvirket sagsøgerens adfærd. Efter at læge Re. havde udfærdiget sin rapport af 3. november 2009, beskrev PMO's læge sagsøgerens erhvervsmæssige sygdom som en »angst-depressiv tilstand, der var udløst af en betydelig konflikt inden for administrationen, som kunne sidestilles med psykisk chikane«, og vurderede, at den deraf følgende invaliditetsgrad udgjorde 10%. Samtlige disse konklusioner og lægeerklæringer blev fremsendt til invaliditetsudvalget.

44 Ved skrivelse af 1. juni 2010 til Regionsudvalgets generalsekretær anførte læge T., der var udpeget af Regionsudvalget, at invaliditetsudvalget havde afholdt møde samme dag og anmodet om at modtage OLAF's rapport og den administrative undersøgelsesrapport, idet udvalget bemærkede, at det ville fortsætte behandlingen af sagen, når det havde modtaget de ønskede dokumenter.

45 De tre medlemmer af invaliditetsudvalget mødtes igen den 2. juli 2010. Et flertal af invaliditetsudvalget konkluderede – kun lægerne T. og O. underskrev konklusionerne – at sagsøgerens invaliditet ikke havde erhvervsmæssig oprindelse (herefter »konklusionerne af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse«). Læge Go., der var beskikket på embeds vegne til at repræsentere sagsøgeren, underskrev separat konklusioner, der også blev dateret den 2. juli 2010, og hvoraf fremgik, at sagsøgerens invaliditet skyldtes en erhvervssygdom.

46 Regionsudvalgets Præsidium besluttede på et møde den 10. september 2010 i sin egenskab af ansættelsesmyndighed at »lægge vægt på [konklusionerne af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse], hvorefter [sagsøgerens] invaliditet ikke udgør en erhvervssygdom som omhandlet i vedtægtens artikel 78[, stk. 5]«. Denne afgørelse (herefter »afgørelsen af 10. september 2010« eller »den anfægtede afgørelse«) blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 12. oktober 2010, som sagsøgeren modtog den 22. oktober 2010.

47 I en sammenfattende lægeerklæring, der vedrørte spørgsmålet om årsagen til den sygdom, der havde medført sagsøgerens invaliditet, og som læge T. sendte til læge Go. ved skrivelse af 16. september 2010 (herefter »invaliditetsudvalgets erklæring«), anførte lægerne T. og O., at invaliditetsudvalget på et møde den 1. juni 2010 havde fået kendskab til svarene på Regionsudvalgets spørgsmål og de konklusioner, der var afgivet af PMO's læge, henholdsvis den 20. november 2008 og den 11. februar 2009, og at »en gennemgang af [de nævnte] dokumenter viser, at [PMO's] anerkendelse af, at sygdommen har erhvervsmæssig oprindelse, udelukkende støttes på patientens forklaringer«. Det fremgår endvidere af invaliditetsudvalgets erklæring, at »i forbindelse med den psykologiske test, hvorved der foretages en objektivering af symptomerne, konstateredes kliniske grader langt over det normale. Der er tale om en mistænkelig overdrivelse og en mangel på oprigtighed«, og at »[sagsøgerens] tidligere mentale

sygetilstand kom til udtryk lang tid før, at han blev ansat i stillingen som intern revisor«. Det fremgår endvidere af invaliditetsudvalgets erklæring, at invaliditetsudvalget på mødet den 2. juli 2010 gennemgik OLAF's rapport og konkluderede, at denne rapport ikke indeholdt »en beskrivelse af, at [sagsøgeren] blev udsat for trusler, intimiderende handlinger eller chikane«. Endelig fremgår det af invaliditetsudvalgets erklæring, at »[sagsøgeren] i forbindelse med den interne administrative undersøgelse, som [Regionsudvalget] har gennemført, ikke har nævnt eksempler på de hændelser, som han har været udsat for«.

48 Endelig fremgår af det sidste punkt i invaliditetsudvalgets erklæring, at »selv om [læge Go.] er af den opfattelse, at invaliditeten har erhvervsmæssig oprindelse, har [lægerne T. og O.] til trods for deres anstrengelser for at afdække sandheden og med forbehold for de oplysninger, der måtte tilgå sagen på et senere tidspunkt, ikke fundet oplysninger, der giver anledning til at dele [læge Go.s] opfattelse«.

49 Læge Go., der var beskikket på embeds vegne til at repræsentere sagsøgeren i invaliditetsudvalget, havde allerede i en erklæring af 13. september 2010 (herefter »læge Go.s erklæring«), som blev sendt til lægerne T. og O. i oktober 2010, anført, at sagsøgerens invaliditet havde erhvervsmæssig oprindelse. Læge Go. anførte bl.a. i denne erklæring, at »[vedtægtens] artikel 78 udgør en såkaldt social dækningsordning for tjenestemanden, [som] ikke skal godtgøre, at hans arbejdsgiver har pådraget sig et ansvar for at kunne opnå dækning i henhold til ordningen«, og læge Go. henviste bl.a. til uddrag fra OLAF's rapport og Parlamentets dechargebeslutning samt en række lægeerklæringer i sagen, idet læge Go. anførte, at selv om sådanne lægeerklæringer »ikke er bindende«, har de »uden tvivl en vejledende [værdi]«. Ifølge læge Go. fremgik det således af samtlige disse medicinske udtalelser, der skulle tages i betragtning, at sagsøgerens helbredsproblemer skyldte den psykiske chikane og det pres, som han blev udsat for i erhvervsmæssig sammenhæng.

50 Ved skrivelse af 21. januar 2011 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over afgørelsen af 10. september 2010. Sagsøgeren anmodede med sin klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, endvidere om en godtgørelse på 10 000 EUR i erstatning for ikke-økonomisk skade og tilbagebetaling af samtlige omkostninger, der var afholdt i forbindelse med invaliditetsproceduren.

51 Ved afgørelse af 20. maj 2011, som sagsøgeren modtog den 1. juni 2011, forkastede ansættelsesmyndigheden klagen (herefter »afgørelsen om afslag på klagen«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

52 Ved skrivelse af 26. juli 2012 opfordrede Personalerettens Justitskontor sagsøgeren til at oplyse, om han ønskede at være anonym. Sagsøgeren svarede den 16. august 2012, at han ikke ønskede at være anonym.

53 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelsen af 10. september 2010 annulleres, for så vidt som ansættelsesmyndigheden derved har afslået at anerkende, at den invaliditet, som sagsøgeren lider af, har erhvervsmæssig oprindelse som omhandlet i vedtægtens artikel 78, stk. 5.

— Om fornødent annulleres afgørelsen om afslag på klagen.

— Regionsudvalget tilpligtes at betale et beløb på 10 000 EUR i erstatning for ikke-økonomisk skade.

— Regionsudvalget tilpligtes at betale samtlige de omkostninger, som sagsøgeren har afholdt, siden invaliditetsproceduren blev indledt, herunder de omkostninger, der er forbundet med klagen.

— Regionsudvalget tilpligtes at betale sagens omkostninger.

54 Regionsudvalget har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

1. *Søgsmålets genstand*

55 Det følger af fast retspraksis, at en annullationspåstand, der formelt er rettet mod et afslag på en klage, i tilfælde, hvor dette afslag er uden selvstændigt indhold, har den virkning retligt at få prøvet den akt, der indeholder det klagepunkt, som har været genstand for klagen (jf. i denne retning Domstolens dom af 17.1.1989, sag 293/87, Vainker mod Parlamentet, præmis 8).

56 I det foreliggende tilfælde bekræfter afgørelsen om afslag på klagen den anfægtede afgørelse, idet dette afslag indeholder yderligere præciseringer af denne afgørelse. I et sådant tilfælde prøves lovligheden af den oprindelige bebyrdende afgørelse, idet der tages hensyn til den begrundelse, der fremgår af afgørelsen om afslag på klagen, og som skal anses for at supplere nævnte retsakt (Personalerettens dom af 18.4.2012, sag F-50/11, Buxton mod Parlamentet, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

57 Påstanden om annullation af afslaget på klagen har følgelig ikke noget selvstændigt indhold, og søgsmålet må anses for formelt at være rettet mod den anfægtede afgørelse med de præciseringer af denne nævnte afgørelses begrundelse, der følger af afgørelsen om afslag på klagen (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 10.6.2004, sag T-258/01, Eveillard mod Kommissionen, præmis 31 og 32).

2. *Påstandene om annullation*

58 Til støtte for sine påstande om annullation har sagsøgeren fremført tre anbringender:

— Det første anbringende vedrører manglende overholdelse af proceduren og tilsidesættelse af kollegialitetsprincippet.

— Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten, et åbenbart urigtigt skøn, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 78, stk. 5, og invaliditetsudvalgets kommissorium samt begrebet erhvervssygdom.

— Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af omsorgspligten, magtfordrejning og den omstændighed, at proceduren var mangelfuld.

Det første anbringende om manglende overholdelse af proceduren og tilsidesættelse af kollegialitetsprincippet

Parternes argumenter

59 Sagsøgeren har anført, at ansættelsesmyndigheden den 10. september 2010 traf sin afgørelse på grundlag af konklusionerne af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse, som var mangelfulde og ikke endelige, idet de var udfærdiget før invaliditetsudvalgets erklæring og læge Go.s erklæring. De nævnte erklæringer blev udfærdiget, underskrevet og derefter fremsendt henholdsvis den 16. september 2010

og i oktober 2010, dvs. efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse den 10. september 2010. Det følger heraf, at invaliditetsudvalget tilsidesatte kollegialitetsprincippet i forbindelse med udøvelsen af dets arbejde.

60 Regionsudvalget har anført, at invaliditetsudvalget har udført sit arbejde i overensstemmelse med kollegialitetsprincippet, idet hvert enkelt medlem har haft mulighed for på en hensigtsmæssig måde at give sin mening til kende. Sagsøgeren har i øvrigt ikke bestridt, at de tre læger førte drøftelser på invaliditetsudvalgets møder den 1. juni og den 2. juli 2010. Der findes endvidere ingen retlige bestemmelser, der er til hinder for, at lægerne udfærdiger deres erklæring, efter at de har fremsendt deres konklusioner til ansættelsesmyndigheden.

Personalerettens bemærkninger

61 Det følger af fast retspraksis, at invaliditetsudvalget skal udføre sit arbejde under overholdelse af kollegialitetsprincippet, idet hvert enkelt medlem skal have mulighed for på en hensigtsmæssig måde at give deres mening til kende (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 22.11.1990, sag T-54/89, V mod Parlamentet, præmis 34, og af 27.2.2003, sag T-20/00, Camacho-Fernandes mod Kommissionen, præmis 45 ff.).

62 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagsakterne, at invaliditetsudvalgets tre medlemmer, lægerne T., Go. og O., afholdt møder den 1. juni og den 2. juli 2010, og at de drøftede spørgsmålet om årsagen til sagsøgerens invaliditet og udvekslede synspunkter i den forbindelse. Læge Go., der repræsenterede sagsøgeren, har i øvrigt i sin erklæring anført, at han havde mulighed for at tilkendegive sin mening under invaliditetsudvalgets møder, og at han »bestemt fastholdt, at spørgsmålet måtte besvares bekræftende«.

63 Invaliditetsudvalgets medlemmer havde derfor mulighed for, efter at de havde fået adgang til samtlige de lægelige og ikke-lægelige oplysninger, der fremgik af sagsøgerens sag, herunder bl.a. OLAF's rapport og Parlamentets dechargebeslutning, på en hensigtsmæssig måde at tilkendegive deres mening vedrørende spørgsmålet om årsagen til sagsøgerens invaliditet, og invaliditetsudvalget har således udført sit arbejde i overensstemmelse med kollegialitetsprincippet.

64 Der kan endvidere ikke rejses tvivl om denne konstatering alene på grund af, at invaliditetsudvalgets erklæring og læge Go.s erklæring blev udfærdiget og fremsendt, efter at invaliditetsudvalget havde vedtaget sine konklusioner af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse. Medlemmerne af et invaliditetsudvalg kan nemlig, efter at de har ført mundtlige drøftelser, nå frem til deres konklusioner og i givet fald udfærdige deres erklæring på et senere tidspunkt, idet det ikke er en afgørende betingelse for gyldigheden af et sådant udvalgs forhandlinger, at der foreligger en sådan erklæring (jf. analogt Domstolens dom af 10.12.1987, sag 277/84, Jänsch mod Kommissionen, og af 19.6.1992, sag C-18/91 P, V. mod Parlamentet, præmis 20).

65 Det fremgår endvidere af artikel 9 i bilag II til vedtægten, at invaliditetsudvalgets konklusioner skal sendes til ansættelsesmyndigheden og den berørte tjenestemand. Invaliditetsudvalgets arbejde er derimod fortroligt på grund af dette arbejdes art, genstand og lægelige betydning, og oplysninger om dette arbejde må hverken tilsendes ansættelsesmyndigheden eller den berørte tjenestemand (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 3.6.1997, sag T-196/95, H mod Kommissionen, præmis 95, og Personalerettens dom af 6.11.2012, sag F-41/06 RENV, Marcuccio mod Kommissionen, der verserer som appelsag for Den Europæiske Unions Ret under sagsnummer T-20/13 P). Den sammenfattende lægeerklæring, som invaliditetsudvalget udfærdigede til støtte for deres konklusioner, udgør en del af dette udvalgs »arbejde« og må derfor ikke sendes til hverken ansættelsesmyndigheder eller direkte til den berørte tjenestemand. Denne lægeerklæring indgår i den berørte tjenestemands lægejournal, som tjenestemanden har adgang til i henhold til vedtægtens artikel 26a.

66 Der må derfor sondres mellem de af invaliditetsudvalgets konklusioner, der nødvendigvis skal sendes til ansættelsesmyndigheden, inden den træffer en afgørelse, og de lægelige analyser og vurderinger, der i givet fald er indeholdt i den eller de sammenfattende lægeerklæringer, som er udfærdiget af lægeudvalget eller visse af dets medlemmer, og som indgår i den berørte tjenestemands lægejournal, men som ikke sendes til ansættelsesmyndigheden.

67 Det følger heraf, at når invaliditetsudvalget behandler en sag om anerkendelse af, at den invaliditet, som den berørte tjenestemand lider af, har erhvervsmæssig oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 78, stk. 5, har dette udvalg ikke pligt til at udfærdige en sammenfattende lægeerklæring, der indeholder en redegørelse for udvalgets arbejde, og fremsende en sådan erklæring til ansættelsesmyndigheden, inden denne myndighed skal træffe en administrativ afgørelse, idet ansættelsesmyndigheden under alle omstændigheder ikke kan få adgang til den nævnte erklæring, da den nemlig er omfattet af den fortrolighed, som invaliditetsudvalgets arbejde er underlagt.

68 Efter invaliditetsudvalgets andet møde, der blev afholdt i Bruxelles (Belgien) den 2. juli 2010, hvor alle udvalgets tre medlemmer var til stede, underskrev kun lægerne T. og O. i det foreliggende tilfælde samme dag de konklusioner om invaliditetens oprindelse, hvoraf fremgik, at sagsøgerens invaliditet ikke skyldtes en erhvervssygdom. Læge Go., der repræsenterede sagsøgeren, og som ikke var enig i disse konklusioner, underskrev derfor den samme dag, dvs. den 2. juli 2010, separate konklusioner (jf. denne doms præmis 45). Det er ubestridt, at konklusionerne af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse blev sendt til ansættelsesmyndigheden, der lagde disse konklusioner til grund for afgørelsen af 10. september 2010. Den omstændighed, at invaliditetsudvalgets erklæring og læge Go.s erklæring blev udfærdiget efterfølgende og sendt til henholdsvis først læge Go. og derefter invaliditetsudvalgets to andre medlemmer efter vedtagelsen af afgørelsen af 10. september 2010, indebærer ikke, at den nævnte afgørelse er behæftet med en uregelmæssighed som følge af den manglende overholdelse af kollegialitetsprincippet. Som fastslået i denne doms præmis 63 havde invaliditetsudvalgets medlemmer haft mulighed for at tilkendegive deres mening under invaliditetsudvalgets behandling af sagen, og de havde under alle omstændigheder en sådan mulighed i forbindelse med udvalgets sidste møde den 2. juli 2010, hvorefter lægerne T. og O. med et flertal på to af tre stemmer vedtog de konklusioner af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse, der udelukkende skulle sendes til ansættelsesmyndigheden.

69 Det første anbringende må derfor forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten, et åbenbart urigtigt skøn, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 78, stk. 5, tilsidesættelse af invaliditetsudvalgets kommissorium samt tilsidesættelse af begrebet erhvervssygdom

70 Det andet anbringende kan nærmere bestemt opdeles i fire selvstændige led. Sagsøgeren har inden for rammerne af dette anbringendes første led anført, at begrundelsespligten er blevet tilsidesat. Sagsøgeren har inden for rammerne af det andet led kritiseret lægeudvalget for åbenbart at have misforstået administrative og lægelige oplysninger i sagen. Sagsøgeren har med det tredje led anført, at invaliditetsudvalgets kommissorium blev tilsidesat. Sagsøgeren har med det fjerde led foreholdt invaliditetsudvalget at have tilsidesat begrebet erhvervssygdom.

Det andet anbringendes første led om tilsidesættelse af begrundelsespligten

– Parternes argumenter

71 Sagsøgeren har anført, at det påhviler invaliditetsudvalget inden for rammerne af den skønsbeføjelse, som udvalget råder over på lægeområdet, at begrunde sine udtalelser på en sådan måde, at det kan kontrolleres, om der består en forståelig sammenhæng mellem udvalgets lægelige konstateringer og dets konklusioner. Denne begrundelsespligt er særlig vigtig i de tilfælde, hvor der består forskelle mellem invaliditetsudvalgets udtalelse og tidligere lægeerklæringer.

72 I det foreliggende tilfælde burde invaliditetsudvalget have forklaret, hvorfor udvalget ikke ønskede at følge de lægelige vurderinger, der var afgivet af de sagkyndige læger, som var blevet konsulteret efter anmodning fra PMO inden for rammerne af den procedure, der var indledt i henhold til vedtægtens artikel 73, så meget desto mere som invaliditetsudvalget netop ikke tog stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens invaliditet havde erhvervsmæssig oprindelse, før efter, at den nævnte procedure var afsluttet.

73 Ifølge sagsøgeren indeholder invaliditetsudvalgets erklæring hverken en begrundelse eller en forklaring af de grunde, der gav udvalget anledning til ikke at følge PMO's afgørelse af 9. januar 2009, hvorved sagsøgerens sygdom blev anset for at have erhvervsmæssig oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 73, uden at foretage en egentlig klinisk undersøgelse af sagsøgeren, eller alle de andre lægeerklæringer, der viser, at den lægefaglige ekspertise samlet set var enige om, at sagsøgerens invaliditet havde erhvervsmæssig oprindelse.

74 Den bemærkning, der fremgår af invaliditetsudvalgets erklæring, hvorefter »anerkendelsen af, at sygdommen har erhvervsmæssig oprindelse [inden for rammerne af proceduren om anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom i henhold til vedtægtens artikel 73], udelukkende støttes på patientens forklaringer«, er ikke tilstrækkelig til at begrunde, at det i konklusionerne af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse blev udelukket, at sagsøgerens invaliditet havde erhvervsmæssig oprindelse. Invaliditetsudvalgets udtalelse om, at sagsøgerens invaliditet ikke skyldes en erhvervssygdom, giver således ikke mening.

75 Regionsudvalget har anført, at det ikke er et krav, at et invaliditetsudvalgs erklæring formelt set udfærdiges ifølge en standardformulering. Det er tilstrækkeligt, at erklæringen viser, at der består en forståelig sammenhæng mellem de lægelige konstateringer og de konklusioner, som invaliditetsudvalget når frem til.

76 Anerkendelse af vedvarende invaliditet, der anses for fuldstændig i henhold til vedtægtens artikel 73, griber ikke på nogen måde ind i anvendelsen af vedtægtens artikel 78, og de konklusioner, der er vedtaget inden for rammerne af proceduren i henhold til vedtægtens artikel 73, kan derfor ikke anses for at stride mod de konklusioner, der vedtages i henhold til vedtægtens artikel 78.

77 Endelig har Regionsudvalget anført, at invaliditetsudvalget under alle omstændigheder har forklaret, hvorfor udvalget valgte ikke at følge PMO's afgørelse af 2. januar 2009, hvorved sagsøgerens sygdom blev anset for at have erhvervsmæssig oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 73, idet udvalget anførte, at invaliditeten skyldtes andre omstændigheder end sagsøgerens arbejdsvilkår. Regionsudvalget har henvist til uddrag fra en række lægeerklæringer og invaliditetsudvalgets erklæringer, hvori sagsøgerens personlighedsstruktur omtales, idet det fremhæves, at »i forbindelse med den psykologiske test, hvorved der foretages en objektivering af symptomerne, konstateredes kliniske grader langt over det normale. Der er tale om en mistænkelig overdrivelse og en mangel på oprigtighed«. De vurderinger, der er indeholdt i disse forskellige rapporter, viser, at der er en forståelig sammenhæng mellem de lægelige konstateringer og invaliditetsudvalgets konklusioner.

– Personalerettens bemærkninger

78 Det bemærkes indledningsvis, at formålet med vedtægtens bestemmelser om invaliditetsudvalget er at overlade det til sagkyndige læger at træffe den endelige afgørelse om alle lægelige spørgsmål, som ingen ansættelsesmyndighed, uanset dens interne administrative sammensætning, kan foretage. Den retlige prøvelse kan i denne henseende ikke udvides til at omfatte de rent lægelige afgørelser, som må anses for definitive, når de er blevet til efter de forskriftsmæssige betingelser herom. Derimod kan der udøves domstolskontrol med lovligheden af udvalgenes nedsættelse og virksomhed samt med lovligheden af de udtalelser, som disse udvalg afgiver. Ud fra dette synspunkt er Personaleretten kompetent til at efterprøve, om udtalelsen indeholder en begrundelse, der gør det muligt at vurdere de betragtninger, som udtalelsens konklusioner er baseret på, og om det fremgår, at der er en forståelig sammenhæng mellem de lægelige konstateringer, som er indeholdt i udtalelsen, og de konklusioner, som udvalget er nået frem til (dom afsagt af Retten i Første Instans den 27.2.1992, sag T-165/89, Plug mod Kommissionen, præmis 75, og af 23.11.2004, sag T-376/02, O mod Kommissionen, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

79 I det foreliggende tilfælde må det på baggrund af denne faste retspraksis for det første konstateres, at det udelukkende af konklusionerne af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse, som ansættelsesmyndigheden lagde til grund for afgørelsen af 10. september 2010, fremgår, at sagsøgernes invaliditet »ikke skyldes en erhvervssygdom«, og at der ikke gives nogen form for begrundelse for denne udtalelse.

80 Det følger imidlertid af retspraksis, at når administrationen i sin besvarelse af klagen angiver specifikke grunde vedrørende den individuelle sag, skal sådanne grunde stemme overens med afgørelsen om afslag og skal derfor anses for at være oplysninger, der er relevante med henblik på at vurdere lovligheden af denne afgørelse (dom afsagt af Retten i Første Instans den 9.12.2009, sag T-377/08 P, Kommissionen mod Birkhoff, præmis 55 og 56 og den deri nævnte retspraksis).

81 I det foreliggende tilfælde har ansættelsesmyndigheden i afgørelsen om afslag på klagen imidlertid først anført, at ansættelsesmyndigheden »er forpligtet til at lægge de lægelige konstateringer til grund […] medmindre det kan fastslås, at der foreligger formelle mangler, eller at der ikke foreligger en forståelig sammenhæng mellem invaliditetsudvalgets konklusioner og de lægelige oplysninger, der ligger til grund for udvalgets konklusioner«. Ansættelsesmyndigheden har for det andet anført, at »spørgsmålet, om begrundelsen er fyldestgørende, skal vurderes i lyset af den konkrete sags omstændigheder og dermed ikke blot i forhold til ordlyden, men ligeledes i lyset af den retlige og faktiske sammenhæng, hvori den anfægtede akt er vedtaget, indholdet af den pågældende akt og indholdet af de anførte grunde«. Ansættelsesmyndigheden har for det tredje anført, at »spørgsmålet om, hvorvidt den sygdom[, der har forårsaget invaliditeten], skyldes den ene eller den anden omstændighed, er et videnskabeligt spørgsmål og ikke et administrativt eller retligt spørgsmål«.

82 I forlængelse af disse betragtninger har ansættelsesmyndigheden i afgørelsen om afslag på klagen anført, at den anmodede læge T. om at »bekræfte, at invaliditetsudvalgets konklusioner [faktisk var] støttet på de lægelige og administrative oplysninger, der fremgik af lægejournalen«. Det fremgår af ordlyden af afgørelsen om afslag på klagen, at ansættelsesmyndigheden på denne baggrund konstaterede, at den »havde sikret sig […], at invaliditetsudvalget i sin erklæring har angivet grundene til, at udvalget finder, at det ikke ud fra et lægeligt synspunkt hverken helt eller delvist var muligt at anerkende, at den invaliditet, som [sagsøgeren] lider af, har erhvervsmæssig oprindelse som omhandlet i vedtægtens artikel 78, [stk.] 5«. Det fremgår endvidere af afgørelsen om afslag på klagen, at læge T. på et ikke nærmere angivet tidspunkt over for ansættelsesmyndigheden oplyste, at »invaliditetsudvalgets konklusioner, [hvorefter invaliditeten] ikke skyldes en erhvervssygdom, [støttedes] på de lægelige og administrative oplysninger, der fremgår af den pågældendes lægejournal, dvs. en klinisk undersøgelse og oplysninger om [sagsøgerens] sygehistorie, lægernes personlige lægelige konklusioner, en gennemgang af lægeerklæringerne, resultaterne fra de sagkyndige undersøgelser og specialundersøgelser samt en vurdering af de officielle administrative dokumenter«.

83 Selv om læge T.s svar til ansættelsesmyndigheden, der som nævnt ovenfor, omtales i afgørelsen om afslag på klagen, må det imidlertid bemærkes, at indholdet af samtlige de lægelige oplysninger og administrative dokumenter, som læge T. henviste til, med én enkelt undtagelse giver grundlag for at nå til den modsatte konklusion, nemlig at den invaliditet, som sagsøgeren lider af, har erhvervsmæssig oprindelse.

84 Der er i denne henseende tre faktiske konstateringer, der gør det muligt at drage en sådan konklusion.

85 Det bemærkes for det første, at når invaliditetsudvalget forelægges en række lægelige komplekse spørgsmål, der vedrører spørgsmålet om årsagssammenhængen mellem den lidelse, som en tjenestemand er berørt af, og udøvelsen af det hverv, som tjenestemanden varetager hos en institution, påhviler det bl.a. invaliditetsudvalget at angive de oplysninger i sagen, som det støtter sig på, og, såfremt der måtte fremgå væsentlige uoverensstemmelser, at angive grundene til, at udvalget har valgt ikke at følge visse tidligere lægeerklæringer, der må anses for mere fordelagtige for den berørte tjenestemand (dom afsagt af Retten i Første Instans den 15.12.1999, sag T-300/97, Latino mod Kommissionen, præmis 77 og 78, og Personalerettens dom af 11.5.2011, sag F-53/09, J mod Kommissionen, præmis 92 og den deri nævnte retspraksis).

86 Selv om et invaliditetsudvalg, der forelægges en sag i henhold til vedtægtens artikel 78, kan nå frem til andre konklusioner end de konklusioner, som lægeudvalget er nået frem til i henhold til vedtægtens artikel 73 (dommen i sagen J mod Kommissionen, præmis 56-61), forholder det sig ikke desto mindre således, at når et invaliditetsudvalg i forbindelse med stillingtagen til en tjenestemands sag som i det foreliggende tilfælde ønsker at afvente udfaldet af den procedure, der er indledt i henhold til vedtægtens artikel 73, påhviler det udvalget at angive grundene til, at det har valgt ikke at følge de vurderinger, der fremgår af de lægeerklæringer, der ligger til grund for, at en sygdom er blevet anerkendt som en erhvervssygdom i henhold til vedtægtens artikel 73, og at angive disse grunde på en klar og forståelig måde (jf. i denne retning Personalerettens dom af 14.9.2010, sag F-79/09, AE mod Kommissionen, præmis 66, 67 og 72) enten i de konklusioner, der sendes til ansættelsesmyndigheden, eller i den sammenfattende lægeerklæring, der eventuel udfærdiges efterfølgende.

87 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de sagsakter, der er fremlagt for Personaleretten – og dette udgør den første af de tre faktiske konstateringer, der støtter det synspunkt, at de lægelige oplysninger og administrative dokumenter, som læge T. har henvist til, underbygger konklusionen om, at den invaliditet, som sagsøgeren lider af, har erhvervsmæssig oprindelse – at det i de lægerapporter, der blev gennemgået inden for rammerne af den procedure, som blev indledt i henhold til vedtægtens artikel 73, og som invaliditetsudvalget rådede over, da det vedtog sine konklusioner af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse, dvs. mindst ti lægeerklæringer (nemlig hospitalsjournaler af 16.1.2006, læge D.M.s erklæring af 16.10.2006, læge Ra.s erklæring af 26.10.2006, erklæringen fra PMO's læge af 8.5.2008, læge Ra.s erklæring af 18.9.2008, konklusionerne fra PMO's læge af 20.11.2008, læge D.s erklæring af 12.8.2009, læge Me.s erklæring af 17.10.2009, læge Re.s erklæring af 3.11.2009 og konklusionerne fra PMO's læge af 11.2.2010), for blot at nævne visse passager som eksempler, anføres, at sagsøgeren bevidst og på en organiseret måde blev ignoreret, var udsat for dårlig behandling, var involveret i en arbejdsrelateret konflikt, som medførte en tilstand af »burn-out«, var udsat for vanskelige psykiske arbejdsvilkår samt frustrerende situationer og involveret i en betydelig administrativ konflikt, der kunne sidestilles med psykisk chikane.

88 Det bemærkes imidlertid, at i forhold til de konstateringer, der er indeholdt i de lægeerklæringer, der er nævnt i foregående præmis, bekræftede invaliditetsudvalget i sin rapport, at konklusionerne fra PMO's læge af 20. november 2008 og af 11. februar 2010 »alene begrundede anerkendelsen af, at sygdommen har erhvervsmæssig oprindelse« som omhandlet i vedtægtens artikel 73, med henvisning til »patientens forklaringer«, samt udtalelsen om, at det »i forbindelse med den psykologiske test, hvorved der foretages en objektivering af symptomerne, konstateredes kliniske grader langt over det normale. Der er tale om en mistænkelig overdrivelse og en mangel på oprigtighed«.

89 Konstateringen af, at anerkendelsen af, at den sygdom, som sagsøgeren led af, havde erhvervsmæssig oprindelse, alene var begrundet med henvisning til »patientens forklaringer«, gør det imidlertid ikke muligt at forstå, såfremt det måtte anses for godtgjort, hvorfor invaliditetsudvalget ikke fulgte de ti tidligere lægeerklæringer, eller hvilke oplysninger udvalget støttede sig på for, i modsætning til hvad der fremgik af de lægelige og administrative erklæringer, som udvalget rådede over, at konkludere, at den invaliditet, som sagsøgeren led af, ikke havde erhvervsmæssig oprindelse (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 15.12.1999, sag T-27/98, Nardone mod Kommissionen, præmis 95-98, og af 27.6.2000, sag T-47/97, Plug mod Kommissionen, præmis 117 og 118).

90 Dertil kommer, at konstateringen af, at det »i forbindelse med den psykologiske test, hvorved der foretages en objektivering af symptomerne, konstateredes kliniske grader langt over det normale«, og at »der er tale om en mistænkelig overdrivelse og en mangel på oprigtighed«, forekommer tvetydig og vanskelig forståelig.

91 Såfremt denne konstatering skal forstås således, at ophavsmændene til invaliditetsudvalgets erklæring var af den opfattelse, at sagsøgeren fortalte usandheder og overdrev sine symptomer, og at det således var lykkedes ham at påvirke en række sagkyndige lægers dømmekraft og at forvanske resultaterne af flere psykologiske test, må det konstateres, at en sådan konstatering ikke forklarer, hvorfor invaliditetsudvalget nåede frem til, at invaliditeten hverken helt eller delvist havde erhvervsmæssig oprindelse (jf. i denne retning dom af 27.2.1992, Plug mod Kommissionen, præmis 81, og dommen i sagen O mod Kommissionen, præmis 70 og 73, og dommen i sagen J mod Kommissionen, præmis 93). Såfremt den nævnte sætning skal forstås på denne måde, er den under alle omstændigheder i strid med referatet af 23. maj 2007, hvoraf fremgår, at »detaljerede oplysninger om [sagsøgerens personlighed] fremgår af [de psykologiske tests, der indebærer en objektivering af symptomerne]. Den høje grad af validitet i svarene viser, at han besvarer spørgsmålene oprigtigt. Resultaterne ligger højt på symptomskalaen og er klart udtryk for tilstedeværelsen af en psykose«.

92 Hvis denne konstatering derimod skal forstås således, at invaliditetsudvalget var af den opfattelse, at den psykologiske undersøgelse, som sagsøgeren undergik, ikke var pålidelig, må det bemærkes, at det påhvilede invaliditetsudvalget, der rådede over de ti tidligere lægeerklæringer og flere samstemmende officielle dokumenter, som invaliditetsudvalget i øvrigt udtrykkeligt havde anmodet om at modtage, inden det kunne tage stilling til, om den invaliditet, som sagsøgeren led af, havde erhvervsmæssig oprindelse, at sikre sig, at udvalget rådede over samtlige de oplysninger, der var nødvendige for, at udvalget kunne udføre sine opgaver, og at anmode om en ny psykologisk undersøgelse (jf. i denne retning dommen i sagen Latino mod Kommissionen, præmis 70). Invaliditetsudvalget anmodede imidlertid ikke om en supplerende psykologisk undersøgelse.

93 Invaliditetsudvalgets konstatering af, at »der er tale om en mistænkelig overdrivelse og en mangel på oprigtighed«, forekommer derfor tvetydig, vanskelig forståelig og selvmodsigende, og det er således ikke muligt for Personaleretten at efterprøve, om der er en forståelig sammenhæng mellem invaliditetsudvalgets lægelige konstateringer og dets konklusioner, eller at vurdere de betragtninger, som disse konklusioner er baseret på.

94 Hvad endvidere angår de betragtninger, der fremgår af invaliditetsudvalgets erklæringer, hvorefter »[sagsøgerens] tidligere mentale sygetilstand kom til udtryk lang tid før, at han blev ansat i stillingen som intern revisor«, må det bemærkes – og dette udgør den anden af de tre faktiske konstateringer, der støtter det synspunkt, at de lægelige oplysninger og administrative dokumenter, som læge T. har henvist til i sit svar til ansættelsesmyndigheden, underbygger konklusionen om, at den invaliditet, som sagsøgeren lider af, har erhvervsmæssig oprindelse – at denne betragtning er fremsat, uden at der er foretaget en vurdering eller angivet en konklusion til støtte herfor, og at en sådan betragtning under alle omstændigheder ikke er tilstrækkelig til at forklare, hvorfor de talrige lægelige vurderinger og omstændigheder, der er nævnt i de administrative dokumenter og lægelige erklæringer, hverken helt eller delvist kan godtgøre, at den invaliditet, som sagsøgeren lider af, har erhvervsmæssig oprindelse.

95 Såfremt den nævnte sætning skal forstås således, at den indebærer, at sagsøgeren allerede var ramt af sygdom, inden han indtrådte i tjenesten som intern revisor, er denne konstatering i sig selv ikke tilstrækkelig til at begrunde, at der i forbindelse med undersøgelsen af årsagen til sagsøgerens invaliditet ikke blev taget hensyn til, om sygdommen havde erhvervsmæssig oprindelse som omhandlet i vedtægtens artikel 78, idet en erhvervssygdom kan tilskrives en forværring af en allerede eksisterende sygdom, hvis årsag skal søges andetsteds (dommen i sagen O mod Kommissionen, præmis 67 og 68).

96 Hvad endelig angår den tredje faktiske konstatering har invaliditetsudvalget henvist til et uddrag af Parlamentets dechargebeslutning, hvori der netop tages afstand fra »den personlige og institutionelle mobning«, som sagsøgeren har været udsat for, men udvalget forholder sig ikke til denne oplysning og drager ikke nogen konklusion på denne baggrund. I en sag som den foreliggende, hvor ikke mindre end ti lægeerklæringer samt tre officielle dokumenter fra eksterne kontrolinstitutioner og -organer såsom Parlamentets dechargebeslutning, Cocobus rapport og OLAF's rapport redegør for eksistensen af en arbejdsrelateret konflikt mellem sagsøger og dennes overordnede samt et arbejdsmiljø, der er fjendtligt indstillet over for sagsøgeren, påhvilede det invaliditetsudvalget, navnlig når der henses til, at det generelt er vanskeligt at fremlægge skriftlige beviser for, at overordnede udsætter deres medarbejdere for en dårlig behandling, at give en klar og præcis begrundelse for, at udvalget besluttede ikke at tage hensyn til de nævnte elementer, hvilket udvalget netop ikke gjorde i det foreliggende tilfælde.

97 Endelig følger det af ovenstående betragtninger dels, at invaliditetsudvalget ikke gav en retligt fyldestgørende forklaring på grundene til, at udvalget valgte ikke at følge de tidligere lægeerklæringer, hvoraf det klart fremgår, at sagsøgerens sygdom havde erhvervsmæssig oprindelse, dels, at udvalget heller ikke gav en tilstrækkelig forklaring på, hvorfor sagsøgerens invaliditet hverken helt eller delvist havde erhvervsmæssig oprindelse. Invaliditetsudvalget gav i denne henseende navnlig ingen forklaring på, hvorfor udvalget ikke lagde vægt på Parlamentets dechargebeslutning, når denne beslutning netop klart nævner eksistensen af en arbejdsrelateret konflikt, og at sagsøgeren blev udsat for »mobning«.

98 Da det ikke af invaliditetsudvalgets erklæring fremgår, at der er en forståelig sammenhæng mellem invaliditetsudvalgets lægelige konstateringer og konstateringerne af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse, er den nævnte erklæring behæftet med en utilstrækkelig begrundelse, der påvirker de konklusioner, der er sendt til ansættelsesmyndigheden, og den anfægtede afgørelse. Det andet anbringendes første led må derfor tages til følge.

Det andet anbringendes andet led om et åbenbart urigtigt skøn

– Parternes argumenter

99 Sagsøgeren har anført, at den vurdering, der fremgår af invaliditetsudvalgets erklæring, hvorefter »anerkendelsen af, at sygdommen har erhvervsmæssig oprindelse [inden for rammerne af proceduren om anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom i henhold til vedtægtens artikel 73], udelukkende støttes på patientens forklaringer«, er åbenbart fejlagtig. Konklusionerne fra PMO's læge var tværtimod baseret på lægeerklæringer og officielle dokumenter.

100 Invaliditetsudvalgets bemærkning om, at sagsøgeren ikke »var i stand til klart at forklare over for OLAF, hvilke former for pres han oplevede at blive udsat for«, er åbenbart fejlagtig. Invaliditetsudvalgets konstatering af, at »medlemmerne af invaliditetsudvalget læste OLAF's rapport, hvorefter de konstaterede, at denne rapport ikke indeholdt en beskrivelse af, at [sagsøgeren] blev udsat for trusler, intimiderende handlinger eller chikane«, og at »[sagsøgeren] i forbindelse med den interne administrative undersøgelse […] ikke har nævnt eksempler på de hændelser, som han har været udsat for, selv om undersøgerne udtrykkeligt har insisteret på at få kendskab til sådanne eksempler«, er endvidere åbenbart i strid med de oplysninger, der fremgår af de administrative sagsakter og

lægejournalen. OLAF's rapport indeholder ikke kun en gengivelse af sagsøgerens forklaringer, men konstaterer, at sagsøgeren har været udsat for chikane og intimidering. Parlamentets dechargebeslutning, som er en retsakt, der har bindende retlige virkninger, krævede, at Regionsudvalget skulle fremsætte en beklagelse over for sagsøgeren og beskytte ham mod chikane. Parlamentet foretog nemlig sin egen undersøgelse i kraft af Cocobus aktiviteter og oplyste således sagen. Sagsøgeren har anført, at en sådan beslutning i det mindste udgør et bevis for, at han var udsat for urimelige arbejdsvilkår, der var præget af alvorlige konflikter.

101 Regionsudvalget har anført, at OLAF's rapport ikke havde til formål at fastslå, om sagsøgeren blev udsat for psykisk chikane, men at undersøge, om der eventuelt blev begået økonomiske uregelmæssigheder, som kunne skade Unionens budget. De citater fra OLAF's rapport, som sagsøgeren har henvist, godtgør ikke, at han blev udsat for intimiderende handlinger og chikane. Der er tale om en generel kritik af Regionsudvalgets holdning til finansinspektørens rolle og den omstændighed, at Regionsudvalget ikke støttede sagsøgeren.

102 Regionsudvalget har anført, at Europa-Parlamentets dechargebeslutning ikke er bindende, og at den ikke indeholder konkrete, præcise og samstemmende præciseringer vedrørende sammenhængen mellem erhvervssygdommen og invaliditeten. Regionsudvalget har imidlertid anerkendt, at Parlamentets dechargebeslutning indeholder en udtrykkelig kritik af, at Regionsudvalget ikke respekterede finansinspektørens institutionelle rolle.

– Personalerettens bemærkninger

103 Det bemærkes for det første, at når der henses til den begrænsede retlige prøvelse, som Personaleretten kan foretage af egentlige lægelige vurderinger, kan en påstand om, at invaliditetsudvalgets udtalelse er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, ikke tages til følge (Personalerettens dom af 14.9.2011, sag F-47/10, Hecq mod Kommissionen, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

104 Det bemærkes i lyset af denne praksis, at det fremgår af invaliditetsudvalgets erklæring, at det efter at »have fået kendskab til [konklusionerne af 20. [november] 2008 og […] af 11. [februar] 2010 fra PMO's læge J], hvori det [i henhold til vedtægtens artikel 73] fastslås, at der var tale om en erhvervssygdom med en vedvarende invaliditetsgrad på 10%«, fastslog, at »en gennemgang af de [nævnte] dokumenter viser, at anerkendelsen af, at sygdommen har erhvervsmæssig oprindelse, udelukkende støttes på patientens forklaringer«, hvorved »der gives en subjektiv fremstilling af sagens omstændigheder, som stiller sagsøgeren i et gunstigt lys«.

105 Argumentet om, at PMO anerkendte, at sygdommen havde erhvervsmæssig oprindelse, »udelukkende på grundlag af patientens forklaringer«, udgør ifølge retspraksis ikke en egentlig lægelig vurdering og kan derfor undergives retlig prøvelse for så vidt angår dets administrative rækkevidde (jf. i denne retning dommen i sagen Hecq mod Kommissionen, præmis 96, 99 og 112).

106 Det kan i denne henseende ikke bestrides, at konklusionerne af 20. november 2008 og af 11. februar 2010 fra PMO's læge ikke udelukkende med henvisning til sagsøgerens forklaringer begrunder anerkendelsen af, at sagsøgerens sygdom har erhvervsmæssig oprindelse. Anerkendelsen af, at sagsøgerens sygdom har erhvervsmæssig oprindelse, er i disse konklusioner derimod baseret på dels en lang række lægeerklæringer, dels på de officielle dokumenter, der fremgår af sagsøgerens sag.

107 De konklusioner af 20. november 2008 fra PMO's læge, hvori det anerkendes, at der er tale om en erhvervssygdom, blev vedtaget på grundlag af en erklæring fra den nævnte læge af 8. maj 2008 og en psykiatrisk udtalelse, der var udfærdiget efter anmodning fra læge Ra. den 18. september 2008, og som netop havde til formål at »objektivere […] sagsøgerens psykologiske situation« og at »undersøge, om sagsøgerens aktuelle situation [havde] årsagssammenhæng med sagsøgerens erhvervsmæssige aktiviteter«. PMO's læge har endvidere i sin erklæring af 8. maj 2008 henvist til seks andre

lægeerklæringer, der fremgår af sagsøgerens sag. Konklusionerne af 11. februar 2010 fra PMO's læge er baseret på en psykologerklæring af 12. august 2009, der var udfærdiget af læge D., en neuropsykologisk erklæring, som læge Me. havde udfærdiget den 17. oktober 2009, en psykiatrisk erklæring, som læge Re. havde udfærdiget den 3. november 2009, hvoraf fremgik, at en arbejdsrelateret konflikt havde påvirket sagsøgerens adfærd.

108 PMO's læge har i denne henseende endvidere i sin erklæring af 8. maj 2008 henvist til en lang række uddrag fra Parlamentets dechargebeslutning, der netop vedrører en alvorlig arbejdsrelateret konflikt og Regionsudvalgets adfærd over for sagsøgeren. I psykologerklæringen af 12. august 2009 har læge D. endvidere anført, at lægen i forbindelse med udfærdigelsen af sin erklæring havde taget hensyn til uddrag fra Parlamentets dechargebeslutning og OLAF's rapport.

109 Selv om den procedure, der er indledt i henhold til vedtægtens artikel 73, og som har til formål at fastlægge, om den sygdom, som sagsøgeren lider af, har erhvervsmæssig oprindelse, i retlig henseende adskiller sig fra den procedure, der er indledt i henhold til vedtægtens artikel 78, og som har til formål at afgøre, om den invaliditet, som sagsøgeren lider af, har erhvervsmæssig oprindelse, forholder det sig ikke desto mindre således, at de faktiske omstændigheder i de to sager er identiske, eller at disse omstændigheder, der vedrører sygdommens oprindelse, i det mindste udgør en del af de omstændigheder, der vedrørende den eventuelle årsag til invaliditeten.

110 Konstateringen af, at anerkendelsen af, at sygdommen er en erhvervssygdom i henhold til vedtægtens artikel 73, »udelukkende støttes på patientens forklaringer«, og som invaliditetsudvalgets erklæring er baseret på, er således behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

111 I forhold til den ikke-lægelige dokumentation, der fremgår af sagsøgerens sag, dvs. OLAF's rapport, Parlamentets dechargebeslutning samt Cocobus rapport, er det endvidere kun den administrative undersøgelsesrapport, der ikke indeholder en beskrivelse af det konfliktfyldte forhold mellem sagsøgeren og dennes overordnede eller af de omstændigheder, der gør det muligt at fastslå, at sagsøgeren blev udsat for dårlig behandling eller psykisk chikane. Den administrative undersøgelse, som invaliditetsudvalget henviser til i sin egen erklæring, havde imidlertid til formål på baggrund af en opfordring fra OLAF at undersøge, om betingelserne for at indlede en disciplinærsag mod en række medlemmer af Regionsudvalgets personale, navnlig den tidligere generalsekretær, var opfyldte. Formålet med en sådan undersøgelse var derfor ikke at undersøge, om sagsøgeren havde været udsat for psykisk chikane i vedtægtens forstand.

112 Det bemærkes endvidere, at invaliditetsudvalget undlod at tage hensyn til OLAF's rapport med henvisning til, at »det fremgår af en gennemgang af sagen, at [sagsøgeren] ikke var i stand til klart at forklare over for OLAF, hvilke former for pres han oplevede at blive udsat for«. Denne konstatering er dog med en enkelt tilføjelse nævnt i den administrative undersøgelsesrapport, hvoraf fremgår, at »[sagsøgeren] ikke var i stand til klart at forklare, hvilke former for pres han eventuelt havde oplevet«, og ikke i OLAF's rapport. Denne konstatering vedrører nemlig det møde, som Regionsudvalgets nye generalsekretær havde med sagsøgeren den 28. januar 2004 inden for rammerne af den administrative undersøgelse. Sagsøgeren afslog i øvrigt at underskrive referatet fra dette møde, idet han anså mødet for at være uden virkning, og bemærkede, at konklusionerne i den administrative undersøgelsesrapport i denne henseende ikke var i overensstemmelse med konklusionerne i OLAF's rapport.

113 Invaliditetsudvalget kunne derfor ikke uden at foretage et åbenbart urigtigt skøn i sin erklæring konstatere, at »[sagsøgeren] ikke var i stand til klart at forklare over for OLAF, hvilke former for pres han oplevede at blive udsat for«, og at »[sagsøgeren] i forbindelse med den interne administrative undersøgelse ikke har nævnt eksempler på de hændelser, som han har været udsat for, selv om undersøgerne udtrykkeligt har insisteret på at få kendskab til sådanne eksempler«, idet det er ubestridt, at OLAF i sin rapport fastslog, at Regionsudvalget havde forsøgte at tage modet fra eller

destabilisere sagsøgeren, og at Parlamentet i sin dechargebeslutning direkte havde krævet, at Regionsudvalget skulle fremsætte en beklagelse over for sagsøgeren netop på grund af Regionsudvalgets adfærd over for sagsøgeren.

114 Invaliditetsudvalgets erklæring er således behæftet med et åbenbart urigtigt skøn som følge af den manglende hensyntagen til Parlamentets dechargebeslutning og OLAF's rapport, som udvalget selv havde anmodet ansættelsesmyndigheden om at modtage, inden det tog endelig stilling til årsagen til sagsøgerens invaliditet.

115 På baggrund af ovenstående betragtninger må det andet anbringendes andet led også tages til følge.

Det andet anbringendes tredje led om tilsidesættelse af invaliditetsudvalgets kommissorium

– Parternes argumenter

116 Sagsøgeren har anført, at invaliditetsudvalget burde have undersøgt samtlige sagsøgerens arbejdsvilkår, herunder de arbejdsvilkår, som kan være kommet til udtryk som chikane i lægelig forstand, uden at udvalget nødvendigvis havde pligt til i retlig henseende og under overholdelse af de betingelser, der fremgår af vedtægtens artikel 12a, stk. 3, at fastslå, at der forelå psykisk chikane.

117 Sagsøgeren har endvidere anført, at da invaliditetsudvalgets arbejde har lægelig karakter, påhviler det dette udvalg at tage stilling til, om der består en direkte sammenhæng mellem en tjenestemands udøvelse af sine funktioner og den pågældendes helbredstilstand. Sagkyndige læger har en eksklusiv skønsbeføjelse, der ikke kan begrænses af de resultater, der følger af en administrativ undersøgelse i henhold til vedtægtens artikel 24. En administrativ undersøgelsesrapport udgør et af de elementer, som lægerne kan tage hensyn til, når de udøver deres skønsbeføjelse, uden at dette indebærer, at deres skøn er bundet af indholdet af en sådan rapport.

118 Regionsudvalget har anført, at eftersom sagsøgeren ikke har anfægtet afgørelsen om afslag på ansøgningen om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24, er det nævnte afslag blevet endeligt. Regionsudvalget er derfor af den opfattelse, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig en konstatering af, at der foreligger chikane inden for rammerne af en procedure om anerkendelse af invaliditetens erhvervsmæssige oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 78, stk. 5, da det ikke på noget tidspunkt i retlig henseende er blevet anerkendt, at der foreligger chikane.

– Personalerettens bemærkninger

119 Såfremt det andet anbringendes tredje led skal forstås således, at invaliditetsudvalget ikke har overholdt sit kommissorium for så vidt angår undersøgelsen af årsagen til sagsøgerens invaliditet, bemærkes for det første, at det tilkom invaliditetsudvalget inden for rammerne af dets kommissorium at foretage lægelige og ikke retlige vurderinger af spørgsmålet om invaliditetens erhvervsmæssige oprindelse. Det påhvilede således invaliditetsudvalget at undersøge, om sagsøgerens invaliditet ud fra et lægeligt synspunkt skyldtes eller ikke skyldtes en erhvervssygdom, der har sin årsag i arbejdsvilkår (Domstolens dom af 21.1.1987, sag 76/84, Rienzi mod Kommissionen, præmis 9 og 12). Det må på denne baggrund fastslås, at invaliditetsudvalget udførte sin opgave i den mest bogstavelige forstand, idet udvalget i sine konklusioner af 2. juli 2010 om invaliditetens oprindelse uden yderligere præciseringer angav, at sagsøgerens invaliditet »ikke skyldtes en erhvervssygdom« (jf. denne doms præmis 45).

120 Sagsakterne indeholder endvidere ikke oplysninger, der kan godtgøre, at invaliditetsudvalget foretog retlige vurderinger af de forhold eller omstændigheder, der vedrører årsagen til sagsøgerens invaliditet.

121 Det andet anbringendes tredje led må derfor forkastes.

Det andet anbringendes fjerde led om tilsidesættelse af begrebet erhvervssygdom og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 78, stk. 5

– Parternes argumenter

122 Sagsøgeren har anført, at selv om proceduren og formålet med vedtægtens artikel 73 og 78 er forskellige, og at de sagkyndige læger kan nå frem til forskellige konklusioner, fordi der er tale om forskellige procedurer, navnlig for så vidt angår spørgsmålet om en sygdoms erhvervsmæssige oprindelse, forholder det sig ikke desto mindre således, at en »erhvervssygdom« defineres på samme måde i de to bestemmelser. Det følger heraf, at invaliditetsudvalget var bundet af denne definition.

123 Regionsudvalget har anført, at det ikke bestrider, at definitionen af begrebet »erhvervssygdom« ifølge retspraksis defineres på samme måde i forhold til anvendelsen af proceduren i henhold til vedtægtens artikel 73 og proceduren i henhold til vedtægtens artikel 78. Sagsøgeren har imidlertid ikke godtgjort, at sagsøgte har undladt at tage hensyn til, at de to definitioner er identiske. Ifølge Regionsudvalget kan de to procedurer endvidere, idet de netop er forskellige, føre til forskellige resultater, der er uafhængige af hinanden.

– Personalerettens bemærkninger

124 Det bemærkes dels, at begrebet »erhvervssygdom«, der anvendes i vedtægtens artikel 73 og 78, er det samme begreb, som anvendes i dækningsordningens artikel 3, dels, at dette begreb ikke kan have et forskelligt indhold, alt efter om der er tale om at anvende vedtægtens artikel 73 eller vedtægtens artikel 78, selv om disse bestemmelser hver for sig vedrører en ordning, som har sine egne særlige træk. Dette indebærer imidlertid ikke, at det lægeudvalg, der er fastsat bestemmelse om i dækningsordningen, er bundet af de vurderinger, der foretages af et invaliditetsudvalg, der er nedsat i medfør af vedtægtens artikel 78 og omvendt. De to procedurer kan retligt indebære forskellige lægelige resultater med hensyn til de samme faktiske omstændigheder, og navnlig hvad angår spørgsmålet, om den sygdom, som en og samme tjenestemand lider af, har karakter af en erhvervssygdom (dommen i sagen J mod Kommissionen, præmis 54-56).

125 Den blotte konstatering af, at der består en forskel mellem de konklusioner, der er vedtaget i henhold til vedtægtens artikel 73, og invaliditetsudvalgets konklusioner, er ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at begrebet erhvervssygdom er blevet anvendt forkert (dommen i sagen J mod Kommissionen, præmis 61).

126 Da sagsøgeren til støtte for klagepunktet om tilsidesættelse af begrebet erhvervssygdom i det væsentlige kun har anført, at der er forskel mellem de konklusioner, der er vedtaget i henhold til vedtægtens artikel 73, og invaliditetsudvalgets konklusioner, må det andet anbringendes fjerde led forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten, magtfordrejning og den omstændighed, at proceduren var mangelfuld

Parternes argumenter

127 Sagsøgeren har anført, at den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, ikke har været forskriftsmæssig, idet der for det første ikke forløb en rimelig frist mellem det tidspunkt, hvor invaliditetsudvalget vedtog sine konklusioner den 23. maj 2007 vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der var tale om invaliditet, og det tidspunkt, hvor ansættelsesmyndigheden vedtog den anfægtede afgørelse af 10. september 2010. Invaliditetsudvalget havde ingen grund til at afvente den afgørelse om

invaliditetsgraden i henhold til vedtægtens artikel 73, som PMO traf den 2. marts 2010, idet PMO den 9. januar 2009 havde truffet afgørelse om sygdommens erhvervsmæssige oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 73.

128 Den procedure, som invaliditetsudvalget har fulgt, er for det andet ikke forskriftsmæssig på grund af de udtalelser, som læge T. fremsatte inden for rammerne af proceduren om anerkendelse af sygdommens erhvervsmæssige oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 73, idet læge T. med disse udtalelser anbefalede, at det ikke blev anerkendt, at sagsøgerens sygdom havde erhvervsmæssig oprindelse. En sådan adfærd er udtryk for forudindtagethed og viser, at læge T. ikke var upartisk i forbindelse med invaliditetsudvalgets arbejde.

129 For det tredje havde læge O. fremsendt en række spørgsmål til læge T., der var rettet til Regionsudvalget, og som vedrørte forskellige forhold i sagen, som sagsøgeren havde ønsket at dokumentere allerede i forbindelse med deres første møde, og som læge O. havde afslået at tage hensyn til. Disse spørgsmål var endvidere udtryk for en forudindtaget holdning.

130 Sagsøgeren har endelig anført, at ansættelsesmyndigheden ikke handlede omsorgsfuldt over for ham. Selv om ansættelsesmyndigheden fik kendskab til, at proceduren ved invaliditetsudvalget var behæftet med uregelmæssigheder, som nævnt i denne doms præmis 127-129, greb ansættelsesmyndigheden ikke ind og bidrog selv til disse uregelmæssigheder.

131 Ansættelsesmyndigheden begik af disse grunde magtfordrejning.

132 Regionsudvalget har anført, at procedurens varighed i det væsentlige skyldtes sagsøgerens forhold, og at den under alle omstændigheder ikke varede for længe. Invaliditetsudvalget kunne med rette afvente afslutningen af den procedure, der var indledt i henhold til vedtægtens artikel 73 vedrørende invaliditetsgraden, som blev fastsat i marts 2010. En eventuel urimelig forsinkelse kan i øvrigt ikke påvirke indholdet af invaliditetsudvalgets udtalelse.

133 Regionsudvalget har endvidere anført, at proceduren om anerkendelse af en erhvervssygdom i henhold til vedtægtens artikel 73 ikke er genstand for det foreliggende søgsmål, og der er ikke fremlagt beviser, der godtgør, at læge T. begik uregelmæssigheder i forbindelse med invaliditetsudvalgets arbejde.

134 Endelig udnyttede læge O. blot den mulighed, der tilkommer ethvert medlem af et invaliditetsudvalg, til at anmode om supplerende oplysninger.

Personalerettens bemærkninger

135 Det bemærkes for det første, at forpligtelsen til at iagttage en rimelig frist i forbindelse med gennemførelsen af administrative procedurer udgør et almindeligt EU-retligt princip, hvis overholdelse Unionens retsinstanser sikrer, og som er anført som en del af retten til god forvaltningsskik i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (dom afsagt af Retten i Første Instans den 11.4.2006, sag T-394/03, Angeletti mod Kommissionen, præmis 162, og Den Europæiske Unions Rets dom af 6.12.2012, sag T-390/10 P, Füller-Tomlinson mod Parlamentet, præmis 115).

136 Tilsidesættelse af princippet om overholdelse af en rimelig frist kan imidlertid, såfremt dette må anses for godtgjort, ikke begrunde, at den afgørelse, der er truffet efter en administrativ procedure, annulleres som følge af uregelmæssigheder. Den eventuelt urimeligt lange tid, der er forløbet ved behandlingen af en sagsøgers ansøgning om, at en sygdom anerkendes som en erhvervssygdom i henhold til vedtægtens artikel 78, kan nemlig i princippet ikke påvirke selve indholdet af invaliditetsudvalgets udtalelse eller den endelige afgørelse, som ansættelsesmyndigheden træffer. En sådan frist kan nemlig ikke, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, ændre ved invaliditetsudvalgets vurdering af, om den berørtes invaliditet har erhvervsmæssig oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 78 (dommen i

sagen J mod Kommissionen, præmis 113-116 og den deri nævnte retspraksis). Selv om det er korrekt, at varigheden af en lægelig procedure kan påvirke vurderingen af sygdommens alvor og virkningerne heraf og gøre det mere vanskeligt at fastlægge årsagerne til sygdommen (dommen i sagen AE mod Kommissionen, præmis 102), er det i det foreliggende tilfælde hverken hævdet eller godtgjort, at procedurens urimeligt lange varighed påvirkede de hovedelementer, som invaliditetsudvalget lagde til grund for sine konklusioner. Såfremt det må anses for godtgjort, at der er forløbet urimeligt lang tid, kan dette forhold således ikke påvirke lovligheden af invaliditetsudvalgets konklusioner og dermed heller ikke konklusionerne i den anfægtede afgørelse.

137 Følgelig må klagepunktet om den manglende overholdelse af en rimelig frist, der alene er blevet fremsat til støtte for annullationspåstanden, forkastes.

138 For det andet indeholder sagen ikke oplysninger, der kan godtgøre, at læge T.s udtalelser havde til formål at anbefale, at det ikke blev anerkendt, at sagsøgerens sygdom havde erhvervsmæssig oprindelse i henhold til vedtægtens artikel 73.

139 Selv om det for det tredje fremgår af sagsakterne, at læge O. i forbindelse med dennes første møde med sagsøgeren afslog at tage hensyn til visse officielle dokumenter, som sagsøgeren ønskede at fremlægge for invaliditetsudvalget, herunder OLAF's rapport og Parlamentets dechargebeslutning, indebærer denne omstændighed i sig selv ikke, at proceduren er behæftet med en uregelmæssighed. Det er tilstrækkeligt at bemærke, at det fremgår af invaliditetsudvalgets erklæring, at udvalget i sidste ende fik kendskab til OLAF's rapport og Parlamentets dechargebeslutning. Hvad angår de spørgsmål, som læge O. stillede til Regionsudvalget, finder Personaleretten det ikke godtgjort, at disse spørgsmål var udtryk for en forudindtaget holdning.

140 Det må endelig fastslås, at klagepunktet om henholdsvis tilsidesættelse af omsorgspligten og om magtfordrejning støttes på de samme argumenter, som de argumenter, der blev forkastet inden for rammerne af undersøgelsen af det første anbringendes første klagepunkt samt inden for rammerne af det første anbringende, og må derfor forkastes om ugrundet.

141 Følgelig må det tredje anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten, magtfordrejning og den omstændighed, at proceduren var mangelfuld, forkastes.

142 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringendes første og andet led er taget til følge. Følgelig må den anfægtede afgørelse annulleres.

3. *Påstanden om erstatning for ikke-økonomisk skade*

Parternes argumenter

143 Sagsøgeren har anført, at de påståede ulovligheder må anses for fejl fra Regionsudvalgets side, og at den skade, der følger heraf, henset til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag, ikke kan erstattes ved annullation af den anfægtede afgørelse. Sagsøgerens karriere blev nemlig meget pludseligt bragt til ophør som følge af de arbejdsvilkår, som Regionsudvalgets pålagde ham, og Regionsudvalget nægtede pure at anerkende, at sagsøgerens invaliditet havde erhvervsmæssig oprindelse. Invaliditetsudvalgets erklæring var partisk, og det var læge T., der var den læge, som Regionsudvalget havde udpeget til invaliditetsudvalget, der havde handlet forkert.

144 Regionsudvalget har anført, at afslaget på ansøgningen om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24, ikke blev anfægtet inden for fristen, og at afslaget derfor blev endeligt. Invaliditetsudvalget udviste i øvrigt ikke partiskhed, og udvalget gennemførte sit arbejde i overensstemmelse med forskrifterne.

Personalerettens bemærkninger

145 Det følger af fast retspraksis, at en annullation af en ulovlig retsakt i sig selv kan udgøre en passende og principielt tilstrækkelig erstatning for den ikke-økonomiske skade, som retsakten kan have forvoldt, medmindre sagsøgeren godtgør at have lidt en ikke-økonomisk skade, som kan adskilles fra den ulovlighed, der danner grundlag for annullationen, og som ikke kan erstattes fuldt ud ved denne annullation (Personalerettens dom af 14.7.2011, sag F-98/07, Petrilli mod Kommissionen, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

146 Da sagsøgeren ikke har godtgjort at have lidt en ikke-økonomisk skade, som kan adskilles fra den ulovlighed, der danner grundlag for annullationen, og som ikke kan erstattes fuldt ud ved denne annullation, må erstatningspåstanden i det foreliggende tilfælde forkastes.

4. *Påstanden om betaling af de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med invaliditetsproceduren og klagen*

Parternes argumenter

147 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Regionsudvalget tilpligtes at betale de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med invaliditetsproceduren, herunder de omkostninger, der er forbundet med klagen, og som ikke dækkes i henhold til vedtægten. Det drejer sig om udgifter til papirvarer og fotokopier, telefonudgifter samt rejseudgifter forbundet med hospitalsindlæggelse i England. Sagsøgeren har vurderet disse omkostninger til 5 000 EUR.

148 Regionsudvalget har anført, at sådanne omkostninger ikke kan kræves betalt.

Personalerettens bemærkninger

149 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at han har afholdt de nævnte omkostninger, og at han hverken har hævdet eller godtgjort, at disse omkostninger er afholdt som følge af, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en ulovlighed.

150 Selv om det med henblik på denne argumentation antages, at sagsøgeren med denne påstand har ønsket at anfægte den afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, der fremgår af afgørelsen om afslag på klagen, hvorved ansættelsesmyndigheden afslog at godtgøre de omkostninger, der var forbundet med invaliditetsproceduren og klagen, bemærkes, at en sådan afgørelse om afslag ikke har været genstand for en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

151 Det følger heraf, at denne påstand ikke kan tages til følge.

Sagens omkostninger

152 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det, medmindre andet følger af dette reglements andet afsnit, kapitel 8, den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af denne artikels stk. 2 kan Personaleretten, såfremt dette findes rimeligt, træffe bestemmelse om, at den tabende part kun pålægges at betale en del af sagens omkostninger eller slet ikke pålægges at betale sagsomkostninger.

153 Det følger af denne doms præmisser, at Regionsudvalget i det væsentlige har tabt sagen. Sagsøgeren har endvidere udtrykkeligt nedlagt påstand om, at Regionsudvalget tilpligtes at betale sagsomkostningerne. De foreliggende omstændigheder kan ikke begrunde anvendelsen af procesreglementets artikel 87, stk. 2, hvorfor Regionsudvalget pålægges at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens sagsomkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Første Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Regionsudvalgs Præsidiums afgørelse af 10. september 2010, hvorved det afvises at anerkende, at den invaliditet, som Robert McCoy lider af, har erhvervsmæssig oprindelse som omhandlet i vedtægtens artikel 78, stk. 5, annulleres.

2) I øvrigt frifindes Regionsudvalget.

3) Regionsudvalget bærer sine egne omkostninger og betaler Robert McCoys omkostninger.

Kreppel Perillo Barents

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. maj 2013.

W. Hakenberg
Justitssekretær

H. Kreppel
Afdelingsformand